

Sygn. akt III KK 537/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Przemysław Kalinowski (sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

Protokolant Dagmara Szczepańska-Maciejewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Barbary Nowińskiej

w sprawie T. Ł. i M. W. oskarżonych z art. 107 § 1 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 5 września 2019 r.,

kasacji, wniesionych przez Prokuratora Rejonowego w S. i Naczelnika (...)Urzędu
Celno-Skarbowego w B. na niekorzyść oskarżonych,

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 8 marca 2018 r., sygn. akt II Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 28 września 2017 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 8 marca 2018 r.,
sygn. akt II Ka (...), w zaskarżonej części i przekazuje sprawę T.
Ł. i M. W. temu sądowi do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z dnia 28 września 2017 r., sygn. akt II K (...):

- oskarżonego T. Ł. uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 1 maja 2014 r. do dnia 19 grudnia 2014 r. będąc pełnomocnikiem prezesa spółki z o.o. „H.” w krótkich odstępach czasu wykonaniu tego samego zamiaru oraz z wykorzystaniem takiej samej sposobności, działając wspólnie i w porozumieniu z T. M. J., M. W. , T. W. i D. T. w miejscowości S. w lokalach „M.” ul. P., „J.” ul. N., „J.” ul. K., „H.” ul. M., „L.” ul. A. oraz w miejscowości S. w lokalu „J.” ul. K. prowadził grę na automatach do gier o nazwach i oznaczeniach opisanych w akcie oskarżenia, wbrew przepisowi art. 6 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych bez wymaganej koncesji, przy czym uczynił sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, tj. popełnienia czynu z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. i za to na mocy art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. skazał go na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 150 zł.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 41 a § 1 i 2 k.k.s. wykonanie orzeczonej oskarżonemu T. Ł. kary pozbawienia wolności Sąd I instancji warunkowo zawiesił na okres próby 4 lat oddając go w tym okresie pod dozór kuratora sądowego oraz na mocy art. 72 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. zobowiązał oskarżonego T. Ł. do informowania kuratora o przebiegu okresu próby.

- oskarżonego M. W. uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 19 grudnia 2014 r., będąc prezesem spółki z o.o. „T.”, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru oraz z wykorzystaniem takiej samej sposobności, działając wspólnie i w porozumieniu z T. Ł., T. M. J., T. W. i D. T. w miejscowości S. w lokalach „M.” ul. P., „J.” ul. N. , „J.” ul. K., „H.” ul. M., „L.” ul. A. oraz w miejscowości S. w lokalu „J.” ul. K. prowadził grę na automatach do gier o nazwach i oznaczeniach opisanych w akcie oskarżenia, wbrew przepisowi art. 6 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych bez wymaganej koncesji, przy czym uczynił sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, tj. popełnienia czynu z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 2 k.k.s. i za to na mocy art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. w zw. z art.

6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt. 3 k.k.s. skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 150 zł.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 41 a § 1 i 2 k.k.s wykonanie orzeczonej oskarżonemu M. W. kary pozbawienia wolności Sąd Rejonowy warunkowo zawiesił na okres próby 4 (czterech) lat oddając go w tym okresie pod dozór kuratora sądowego, a na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. zobowiązał oskarżonego M. W. do informowania kuratora o przebiegu okresu próby.

Na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. w zw. z art. 29 pkt 1 i 2 k.k.s. orzeczono wobec oskarżonego M. W. przepadek urządzeń do gier i pieniędzy zakwestionowanych w toku postępowania i obciążono obu oskarżonych opłatami i kosztami sądowymi.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli: Prokurator Rejonowy w S., Naczelnik (...) Urzędu Celno-Skarbowego w B., oskarżeni M. W. i T. Ł. oraz obrońca T. Ł. .

Po rozpoznaniu zwykłych środków odwoławczych Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 8 marca 2018 r., sygn. II Ka (...), zaskarżony wyrok uchylił w częściach dotyczących T. Ł. oraz M. W. i postępowanie karne dotyczące ich czynów - umorzył na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. Uzasadniając swoje rozstrzygnięcie sąd odwoławczy wskazał, że mając na uwadze treść prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 3 kwietnia 2017r., sygn. II K (...), uznał iż stanowi on podstawę uchylenia wyroku Sądu I instancji w tej sprawie i umorzenia postępowania wobec M. W. i T. Ł.. Podkreślił przy tym, że pozytywnym skutkiem prawomocnego orzeczenia jest bowiem to, iż nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby, muszą brać pod uwagę fakt istnienia i całą treść prawomocnego orzeczenia sądu.

Obecnie, wyrok sądu odwoławczego na niekorzyść oskarżonych M. W. i T. Ł. zaskarżyli: Prokurator Rejonowy w S. i Naczelnik (...) Urzędu Celno - Skarbowego w B..

Kasacja Prokuratora Rejonowego w S. zarzucała:

1) rażące naruszenie prawa materialnego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 107 § 1 k.k.s. przez ich błędną wykładnię prowadzącą do umorzenia postępowania w stosunku do T. Ł. oraz M. W. w oparciu o te przepisy, podczas gdy art. 6 § 2 k.k.s. nie znajduje zastosowania do przestępstw skarbowych, których czasownikowe określenie strony podmiotowej dopuszcza wielokrotność działania sprawcy, a więc m.in. do przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s.

2) rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. poprzez błędne ich zastosowanie wynikające z przyjęcia przez Sąd Okręgowy w S., że w sytuacji prawomocnego skazania T. Ł. oraz M. W. wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 03.04.2017 r., sygn. II K (...), zaszła bezwzględna przyczyna odwoławcza wynikająca z powagi rzeczy osądzonej, co skutkowało umorzeniem postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., podczas gdy zachowanie skazanych nie jest fragmentem czynu ciągłego z art. 6 § 2 k.k.s. przypisanego im w/wymienionym wyrokiem, w związku z czym nie zachodzi powaga rzeczy osądzonej.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia Sądu Okręgowego w S. w części dotyczącej T. Ł. i M. D. W. oraz uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 28.09.2017 r., sygn. II K (...), również w części dotyczącej w/w i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania.

Natomiast w kasacji Naczelnika (...) Urzędu Celno-Skarbowego w B. podniesiono zarzuty rażącego naruszenia prawa materialnego i prawa procesowego mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., przez błędne ich zastosowanie wynikające z przyjęcia przez Sąd II instancji, iż w sytuacji wydania przeciwko M. W. i T. Ł. wyroku przez Sąd Rejonowy w K. II Wydział Karny z dnia 3 kwietnia 2017 r. (sygn. akt II K (...)), skazującego ich za czyny z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza wynikająca z powagi rzeczy osądzonej, co w

rzeczywistości nie miało miejsca, gdyż oskarżeni popełniając przedmiotowe czyny nie kierowali się tym samym zamiarem, lecz takim samym zamiarem, czyny zostały popełnione w innym miejscu, w innej konfiguracji osobowej sprawców i za pomocą innych narzędzi przestępstw w postaci automatów do gier;

- art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 107 § 1 k.k.s. przez błędną ich wykładnię, prowadzącą do umorzenia postępowania w stosunku do M. W. i T. Ł. w oparciu o te przepisy, podczas gdy art. 6 § 2 k.k.s. nie znajduje zastosowania do przestępstw skarbowych, których czasownikowe określenie strony podmiotowej dopuszcza wielokrotność działania sprawcy, a więc m.in. do przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s.

Na podstawie art. 537 § 1 i 2 k.p.k., skarżący wniósł o uchylenie punktu I. i II. zaskarżonego orzeczenia Sądu Okręgowego w S. z dnia 8 marca 2018 r. (sygn. akt II Ka (...)) i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w S. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Obie kasacje wniesione w tej sprawie okazały się zasadne, a zarzuty przywołane przez obu skarżących zasługiwały na należenie w pełni podzielić, choć finalny wniosek zamieszczony w nadzwyczajnym środku zaskarżenia skierowanym przez Prokuratora Rejonowego w S. zasługiwał na uwzględnienie jedynie w części postulującej uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w S. w odniesieniu do obu oskarżonych. Dalej idący wniosek o uchylenie także wyroku Sądu I instancji – ani nie został umotywowany ani nie znajduje wsparcia w prawnych uwarunkowania sprawy.

Należało przyznać rację skarżącym, co do tego, że sąd odwoławczy umarzając postępowanie w tej sprawie dopuścił się rażącego naruszenia prawa procesowego, tj. art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., stwierdzając wystąpienie w niniejszej sprawie przeszkody procesowej wskazanej w tym przepisie w postaci powagi rzeczy osądzonej. Sąd Okręgowy w S. wyraził pogląd, że prawomocne skazanie T. Ł. i M. W. za czyn ciągle prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 3 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...), prowadzi do sytuacji o jakiej mowa w przepisach wyżej powołanych, co wyklucza przypisanie obu oskarżonym kolejnych

jednostkowych zachowań z okresu opisanego w prawomocnym wyroku, ujawniających się w tym samym okresie. Pogląd ten opierał się na założeniu o tożsamości przestępstw skarbowych przypisanych w/w wyrokami z czynem będącym przedmiotem niniejszego postępowania. We wszystkich tych wypadkach chodziło bowiem o zachowania polegające na urządzaniu – w konkretnie wskazanym miejscu - gry na indywidualnie określonym automacie wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2018 r., poz. 165 ze zm.), przy czym czas działania sprawców zakreślony w czynie zarzuconym oskarżonym w niniejszej sprawie, mieścił się w czasie czynu ciągłego ustalonego w wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 3 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...).

Sąd Okręgowy odwołując się do treści w/w wyroku Sądu Rejonowego w K. podkreślił, że rozstrzygnięciem tym przypisano oskarżonym T. Ł. i M. W. popełnienie czynów ciągłych zakwalifikowanych art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., które co do czasu popełnienia obejmują łącznie m.in. okres od dnia 19 sierpnia 2013 r. do dnia 27 marca 2015 r. Natomiast w rozpatrywanej sprawie czas czynów przypisanych osk. M. W. w wyroku Sądu I instancji objął okres od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 19 grudnia 2014 r., a osk. T. Ł. – okres od dnia 1 maja 2014 r. do dnia 19 grudnia 2014 r., tj. okres mieszczący się w łącznym czasie popełnienia czynów ciągłych przypisanych prawomocnie wskazanym wcześniej wyrokiem skazującym Sądu Rejonowego w K.. Te właśnie okoliczności dotyczące czasu czynów i podobnej kwalifikacji przemawiały – w ocenie sądu odwoławczego – za poglądem, że zachowanie, o które zostali oskarżeni T. Ł. i M. W. w niniejszej sprawie, stanowiło element przestępstw z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. popełnionych czynami ciągłymi wynikającymi z prawomocnych skazań w wymienionej wcześniej sprawie Sądu Rejonowego w K., sygn. II K (...).

Jednocześnie, sąd odwoławczy wskazał, że oskarżeni nie podejmowali kolejnych zachowań w sposób przypadkowy, ale w sposób powtarzający ten sam schemat, z wykorzystaniem tych samych okoliczności i sposobności, w ramach tej samej działalności. Miało to świadczyć również o istnieniu tego samego zamiaru dotyczącego każdego kolejnego zachowania polegającego na wstawianiu kolejnych automatów do gry w kolejnych lokalach. Stąd też oba elementy konstytutywne dla

przypisania im działania w warunkach określonych w art. 6 § 2 k.k.s. zostały – w przekonaniu sądu odwoławczego – wypełnione.

Sąd Najwyższy nie podziela poglądu co do tożsamości zachowania przypisanego osk. T. Ł. i M. W. przez Sąd I instancji w tej sprawie, z czynami, za które zostali oni skazani w sprawie Sądu Rejonowego w K. wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...). Nie zmienia tej oceny nawet przyjęcie we wspomnianym orzeczeniu, że czyny w nim opisane zostały popełnione w warunkach określonych w art. 6 § 2 k.k.s. Zakres samodzielności jurysdykcyjnej pozwala bowiem uznać, że inne zachowania tego samego sprawcy, o zbliżonym przedmiotowo kształcie i zaistniałe w tych samych okresach, nie spełniają kryterium ciągłości czynu i nie są objęte ujemną przesłanką procesową w postaci powagi rzeczy osądzonej.

Problem tożsamości czynu polegającego na urządzaniu gry hazardowej w postaci gry na automatach o charakterze losowym, był już przedmiotem wielu rozważań Sądu Najwyższego. W szczególności w wyroku z dnia 19 września 2018 r., w sprawie V KK 415/18 (OSNKW 2018/10/71), Sąd Najwyższy trafnie stwierdził, że: „skoro urządzanie gry hazardowej w postaci gry na automatach (art. 1 ust. 2 w zw. z art. 2 ust. 3 i 5 u.g.h.) wymaga uzyskania koncesji na kasyno gry (art. 6 ust. 1 u.g.h.), a koncesja taka udzielana jest w odniesieniu do jednego kasyna, prowadzonego w ściśle określonym (geograficznie) miejscu (art. 41 ust. 1, art. 42 pkt 3 i art. 35 pkt 5 u.g.h.), to zachowanie osoby, która nie posiadając koncesji na prowadzenie kasyna podejmuje działanie w postaci urządzania gry na automatach w różnych miejscach (miejscowościach, lokalach), stanowi każdorazowo - od strony prawnokarnej - inny czyn, podjęty z zamiarem naruszenia tych przepisów w każdym z tych miejsc. Upřednie prawomocne skazanie za przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s., popełnione w innym miejscu, w warunkach czynu ciągłego (art. 6 § 2 k.k.s.), w którym czas jego popełnienia obejmuje czasokres popełnienia czynu z art. 107 § 1 k.k.s. co do którego toczy się jeszcze postępowanie karno-skarbowe, nie stanowi, w tym późniejszym procesie, przeszkody procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej, albowiem nie jest spełniony warunek tożsamości czynów.” To stanowisko w pełni aprobuje skład rozpoznający niniejszą sprawę, podobnie jak już zostało ono zaaprobowane także

w innych licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego, m.in. w wyroku z dnia 24 czerwca 2019 r., III KK 359/18. Stąd też – nie chcąc powtarzać tej samej argumentacji należy – w tym miejscu - do tych orzeczeń odesłać.

Odnosząc zaś to stanowisko do rozpoznawanej sprawy, należy ponadto zauważyć, że gry hazardowe, których dotyczy wyrok zaskarżony obecnie kasacjami oskarżycieli publicznych, prowadzone były w S. w lokalu „J.” na ul. K. oraz w S. w lokalach szczegółowo opisanych w zarzutach aktu oskarżenia. Natomiast wyrok Sądu Rejonowego w K., na który powołał się sąd odwoławczy, ustalał sprawstwo oskarżonych w zakresie urządzania takich gier w lokalach położonych w R., woj. podkarpackie.

Przypomnieć trzeba również, że koniecznym elementem normatywnym konstrukcji prawnej opisanej w art. 6 § 2 k.k.s. jest „ten sam zamiar”, a nie „taki sam zamiar”, a więc zasadniczy element strony podmiotowej zachowania sprawcy czynu zabronionego, istotnie różnicujący psychiczne nastawienie sprawcy. Także na tę różnicę zwrócono uwagę w piśmiennictwie stwierdzając, że nie spełnia przesłanki subiektywnej czynu ciągłego sytuacja, w której sprawca podejmuje poszczególne zachowania z nowym zamiarem, pojawiającym się przed rozpoczęciem kolejnych zachowań. Nawet w wypadku skierowania akcji przestępczej przeciwko tym samym dobrom prawnym i zastosowania zbliżonych form podejmowanego zachowania w takim wypadku sprawca działa wprawdzie z takim samym zamiarem, lecz w odniesieniu do każdego zachowania innym, co wyklucza spełnienie warunku tożsamości określonego w art. 6 § 2 k.k.s. (por. P. Kardas, G. Łabuda, T. Razowski: Kodeks karny skarbowy. Komentarz, WKP 2017, teza 34). Koncepcja ciągłości czynu związana jest z zachowaniem polegającym na popełnieniu niejako „na raty” jednego przestępstwa i nie stanowi jej realizacji popełnianie wielu przestępstw w miarę pojawiania się, czy też tworzenia okoliczności umożliwiających podjęcie kolejnych działań wyczerpujących każdorazowo cały zespół znamion. Chodzi zatem o zachowania podejmowane sukcesywnie, a więc jedno po drugim.

W wypadku oskarżonych T. Ł. i M. W. nie może być żadnych wątpliwości co do tego, że zachowania polegające na prowadzeniu gry w określonej miejscowości, w danym lokalu i przy wykorzystaniu indywidualnie oznaczonych automatów, było przez nich podejmowane każdorazowo ze świadomością naruszenia swoim

zachowaniem po raz kolejny przepisów ustawy (wyczerpania wszystkich znamion czynu zabronionego), nawet jeżeli już wcześniej takie gry urządzone były przez nich w innych miejscowościach lub w tej samej miejscowości, ale w innym (określonym geograficznie) miejscu. Oskarżeni mieli świadomość, że na każde nowe miejsce określone geograficznie (miejscowość, lokalizacja w danej miejscowości), w którym chcieliby urządzać gry na automatach jako gry hazardowe, wymagana byłaby od nich nowa koncesja na kasyno gry (art. 41 ust. 1 w zw. z art. 42 pkt 3 w zw. z art. 35 pkt 5 u.g.h.). Nie występując o nią i urządzając gry w nowym miejscu, postępowali po raz kolejny wbrew wskazanym przepisom ustawy. Na znaczenie tej okoliczności z punktu widzenia zagadnienia ciągłości czynu w aspekcie ujemnej przesłanki procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej, trafnie zwrócił już uwagę Sąd Najwyższy w powołanym wyżej wyroku z dnia 19 września 2018 r., V KK 415/18.

Nie można również przyjąć, że skazany wykorzystywał tę samą sposobność (która stanowi jedną z przesłanek wymienionych w art. 6 § 2 k.k.s.), gdyż dla urządzania i prowadzenia gier losowych nie było konieczne wystąpienie jakiejś określonej sposobności, do wykorzystania której miałoby dojść. Zdaniem Sądu Najwyższego, w realiach spraw tego rodzaju, co do zasady nie może być mowy o tym, by sprawca wykorzystywał sprzyjającą okazję. W realizacji takich zachowań (urządzanie gier na automatach bez posiadania koncesji) nie ma przecież żadnego elementu już istniejącego albo takiego, który pojawia się na początkowym etapie realizacji czynu przestępczego i jest później wykorzystywany. Sprawca więc niczego nie wykorzystuje dla realizacji znamion czynu zabronionego.

Tym samym brak było warunków do przyjęcia zaistnienia przeszkody procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej. Ta wszak zmaterializowałaby się tylko wówczas, gdyby wystąpiła tożsamość czynów, tj. – w realiach niniejszej sprawy – zaistniała procesowa możliwość uznania, że przedmiotowe zachowanie oskarżonych stanowiło część składową czynów ciągłych prawomocnie im przypisanych w wyrokach wydanych w sprawie wskazanej przez sąd odwoławczy (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 czerwca 2019 r. III KK 359/18). Tego zaś nie sposób stwierdzić zestawiając stan faktyczny ustalony in concreto z podstawą faktyczną orzeczeń wydanych w tych postępowaniach. Dlatego też należało

podzielić pogląd wyrażony przez autorów obu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, że wcześniejsze prawomocne skazanie za przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s. w warunkach czynu ciągłego, ale popełnione w innym miejscu, z wykorzystaniem innych podmiotów gospodarczych i innych przedmiotów wykonawczych w postaci automatów do gry, w którym czas popełnienia obejmuje okres popełnienia innego czynu z art. 107 § 1 k.k.s., co do którego toczy się jeszcze postępowanie, nie stanowi w tym późniejszym procesie przeszkody w postaci powagi rzeczy osądzonej.

Z tych wszystkich względów należało uznać za trafne zarzuty zamieszczone w kasacjach obu oskarżycieli wskazujących na rażące naruszenie przepisu art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. wobec wadliwego przyjęcia przez sąd odwoławczy tezy o spełnieniu przesłanek czynu ciągłego określonych w art. 6 § 2 k.k.s., która to obraza miała oczywisty wpływ na treść wyroku. Konsekwencją takiej oceny była konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku w odniesieniu oskarżonych T. Ł. i M. W. oraz przekazanie ich sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W jego toku, sąd odwoławczy – będąc związany poglądem prawnym wyrażonym przez Sąd Najwyższy (art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.) – ponownie rozpozna wniesione apelacje.

W tych warunkach Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.